

LBRIS

We know
books

Don't Look Down

Suzanne Enoch

Copyright © 2006 Suzanne Enoch

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Dragoste nesăbuită
Suzanne Enoch

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENOCH, SUZANNE
Dragoste nesăbuită / Suzanne Enoch
trad. din lb. engleză: Laura Berteanu - București: Lira, 2022
ISBN 978-606-33-9330-3

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111

SUZANNE ENOCH

Dragoste nesăbuită

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

LITERA
București

capitolul 1

Devonshire, Anglia
Miercuri, ora 1.51

Cu farurile strălucind, o mașină încetini în dreptul aleii înspre casa principală, ezită, apoi accelerează și se pierdu din nou pe drumul întunecat.

- Turiști, mormăi Samantha Jellicoe, ridicându-se din poziția ghemuită și privind farurile dispărând după cotitură.

Trecători, atât britanici din partea locului, cât și vânători de celebrități aflați în vacanță, își concentrau în asemenea măsură atenția asupra porților înalte și bogat ornamentate din spatele ei și a vilei care abia se vedea dincolo de acestea, încât Samantha ar fi putut probabil să stea în cap și să jongleze și tot nu ar fi observat-o acolo, în tufișuri.

Oricât de tentant ar fi fost să bage în sperieți vreun paparazzi amator, ideea de bază în clipa de față era să nu fie văzută. După ce mai aruncă o privire în lungul drumului întunecat, Samantha se retrase cu spatele până în mijlocul acestuia și atacă în fugă zidul, înfigându-și degetele de la picioare într-o crăpătură din mortar, cam pe la jumătatea distanței până sus, și folosindu-se apoi de aceasta ca de o pârghie ca să urce pe muchia de piatră îngustă și frumos lustruită.

Când executa un jaf, prefera de obicei să dezactiveze alarma de la poartă și să intre pur și simplu pe jos, dar știa că porțile acestea aveau fire care treceau prin țevi îngropate și duceau până la postul de pază din partea de nord a proprietății Devonshire. Ca să dezactiveze porțile ar fi trebuit să oprească alimentarea cu electricitate

a întregii case, ceea ce ar fi declanșat alarmele de perimetru alimentate de la baterie.

Cu un zâmbet ușor înfumurat, ateriză pe peluza din interior.

- Nu e rău, murmură pentru sine.

Apoi fu nevoită să navigheze printre detectori de mișcare și camere digitale, fără să-i mai pună la socoteală pe cei șase gardieni care patrulau zona din jurul casei.

Din fericire, bătea vântul în seara asta, așa că detectori de mișcare erau supraîncărcați și gardienii obosiseră să-i tot monitorizeze și să-i reseteze. Întotdeauna era de preferat să intri pe o proprietate într-o noapte cu vânt, deși în mijlocul lunii ianuarie, vântul rece cobora temperatura până la limita înghețului.

Scoase din buzunar o foarfecă de grădină - care putea fi folosită și la tăierea cablurilor - și reteză o ramură de ulm cu excesiv de multe frunze. O dădu laoparte și înaintă pe lângă zid, până la camerele cele mai apropiate, din cele montate la intervale regulate prin perimetru. Poate că soluția ei pentru evitarea camerelor digitale era simplistă, dar, la naiba, știa din experiență că, uneori, o abordare cât mai nesofisticată era cea mai bună metodă de a învinge sistemele tehnologice cele mai complexe. În plus, parcă și vedea titlul:

O FATĂ DEZAMORSEAZĂ CU UN BĂȚ CEL MAI
SOFISTICAT SISTEM DE ALARMĂ DIN ȚARĂ.

Învârti craca și lovi cu ea partea din față a camerei, așteptă câteva secunde apoi repetă operațiunea. Potrivindu-și mișcările după ritmul vântului, lovi laterală și lentilele camerei de încă vreo câteva ori, apoi, trăgând brațul în spate, izbi cu forță carcasa cu partea mai groasă a crengii. Camera căzu într-o parte, oferindu-i celui care o monitoriza o priveliște spectaculoasă cu hornul de pe aripa de vest. După ce mai izbi camera de vreo câteva

ori, Samantha azvârli ramura peste zidul exterior și începu să se îndrepte spre casă.

Probabil că cineva o să iasă în câteva minute ca să re poziționeze camera, dar, până atunci, ea o să fie înăuntru. Era mult mai ușor să scoți pe cineva dintr-o casă decât să te strecorei înăuntru. Samantha trase aer în piept și o luă spre est, pe lângă baza clădirii, până ce ajunse la zidul ușor ieșit în afară care marca bucătăria. Felicitări aristocratului care hotărâse cu 500 de ani în urmă că bucătăria era un loc mult prea periculos pentru a fi încadrat complet în casa principală.

Ferestrele de la parter erau conectate la sistemul de alarmă, iar sticla era sensibilă la presiune. Nu putea să spargă geamul ca să intre, dacă nu voia să trezească pe toată lumea dinăuntru. Firește, nu era *nimeni* înăuntru cu excepția servitorilor și a personalului de pază, însă și aceștia puteau suna la poliție la fel de ușor ca oricine altcineva.

Asigurându-se că foarfeca de grădină era bine așezată în buzunar, își puse un picior pe muchia îngustă de lângă fereastră și se săltă. Își mai alese cu grijă vreo câteva prize și, în câteva clipe, era pe acoperișul bucătăriei. De partea cealaltă și cinci metri mai sus, balconul bibliotecii îi făcea parcă semn.

Desfășură funia pe care o purta pe umăr și scoase foarfeca de grădină. Fixă strâns funia într-una din găurile de pe mânerul foarfecii. O aruncă și, din prima încercare, ateriză direct pe balcon. Trase de funie ca să se asigure că foarfeca se fixase bine în balustrada de piatră.

Cu inima bătându-i tare datorită unui bine-venit puseu de adrenalină, Samantha prinse funia în mâini și păși în gol, părăsind acoperișul bucătăriei. Preț de câteva clipe, rămase atârând în aer, legănându-se încet în față și în spate. După ce fu sigură că funia nu o să cedeze, se prinse cu picioarele de ea și urcă spre balcon. Doamne, fusese mult prea simplu! Totuși, de cele mai multe ori capacitatea de stăpânire a emoțiilor era singurul element

care separa hoții fumători și fără cămașă din seriarele polițiste de cei pe care nimeni nu-i prindea vreodată. Și o unealtă bună de grădinarit. Merita cu vârf și îndesat cele optsprezece lire sterline pe care le plătise la magazinul din cartier.

Se săltă peste balustradă, detașă foarfeca de funie și le puse pe amândouă la locul lor. Ușile de sticlă care dădeau în bibliotecă erau închise și încuiate, dar asta nu o îngrijora. Erau conectate la sistemul de securitate, firește, dar nu erau sensibile la presiune. La înălțimea asta, ar fi prins briza de seară dinspre est și ar fi declanșat alarma la fiecare cinci minute. Și nimeni nu-și dorea așa ceva, chiar dacă însemna să lase un punct slab în sistemul de securitate.

Desfăcu repede firul de cupru înfășurat pe încheietura stângă, rupse două bucăți de bandă adezivă din rola pe care o avea în buzunar și introduse cu grijă câte un capăt pe sub fiecare ușă, ca să intercepteze și să devieze circuitul electric. Odată ce rezolva asta, era simplu să spargă încuietoarea și să deschidă ușile într-o liniște aproape totală.

— O nimica toată, murmură ea, sărind de pe treapta exterioară în cameră.

Lumina de deasupra se aprinse, strălucind cu putere. Instinctiv, Samantha se aruncă într-o parte, ghemuindu-se în peticul de umbră rămas. „La dracu!” Toți servitorii ar fi trebuit să fie în pat, iar proprietarul era la Londra.

— Foarte interesant, se auzi o voce masculină, cu un accent britanic cultivat, deși ușor șters.

Samantha lăsă umerii în jos.

— Ce naiba cauți tu aici? întrebă ea, pășind înapoi în mijlocul încăperii și încercând să lase impresia cu nu fusese la un pas de a face pe ea de frică.

În ciuda informației aproape sigure, de care făcuse rost personal, în mod evident proprietarul *nu era* la Londra.

Se depărtă de intrerupător.

— Aici locuiesc. Ți-ai pierdut cheia?

Preț de câteva clipe, Samantha rămase uitându-se la el. Înalt, brunet și fermecător chiar și numai într-o pereche de blugi și un tricou, Richard Addison arăta ca visul oricărei femei. Și asta dacă nu luai în calcul faptul că era multimiliardar, sau că mergea la schi, sau că juca polo ca să se recreeze.

— Exersam, i-o întoarse ea, suflând aerul pe gură. De unde ai știut că o să intru pe aici?

— Te urmăresc pe fereastră de mai bine de o jumătate de oră. Ești foarte dibace.

— Mda, acum faci doar pe deșteptul.

Richard rânji și dădu din cap.

— Probabil.

— Și nu ești aici de jumătate de oră pentru că am stat ascunsă lângă poarta din față timp de patruzeci de minute în timp ce o caraghioasă se prefăcea că are pană.

— De unde știi că se prefăcea?

— Pentru că avea o cameră foto cu teleobiectiv în cutia de scule.

Ea își lăsă capul pe-o parte și-i examină expresia. Era foarte greu de citit; își câștiga existența ascunzându-și emoțiile.

— Pun pariu că ai ajuns aici abia acum cinci minute, în timp ce escaladam zidul de la bucătărie.

Rick își dresе vocea.

— Indiferent de momentul în care am ajuns, este a doua oară când te prind intrând prin efracție pe una din proprietățile mele, Samantha.

Așadar avusese dreptate când estimase momentul sosirii.

Oricât de enervată ar fi fost că fusese prinsă, trebuia să admită că simțea o oarecare satisfacție la gândul că, în acest moment, miliardarul de vis era numai al ei.

— Nu încercam să fur nimic de data asta. Nu-ți ieși din pepeni.

- Cătuși de puțin. Totuși, ar fi politicos să-mi oferi o explicație.

Samantha ridică din umeri și trecu pe lângă el, traversând biblioteca imensă și îndreptându-se către ușa care se deschidea în hol.

- Mi-am petrecut trei ore azi ascultându-l pe John Harding plângându-se de ticăloșii și pungașii care vor să-i fure colecția de artă.

Pufni.

- De parcă vreun hoț care se respectă ar fi interesat de colecția lui amărâtă de miniaturi rusești. Cel puțin înainte colecționa crucifixuri din argint.

Auzi sunetul tălpilor goale pe dușumea, în spatele ei.

- Spune-mi dacă mă înșel, Samantha, dar credeam că treaba ta este să ajuți oamenii să-și protejeze bunurile de valoare. La urma urmei, din câte-mi amintesc, ultimul tău jaf s-a terminat cu o explozie de proporții în care atât proprietarul casei, cât și tu ați fost la un pas de moarte.

- Știu, știu. De-asta m-am și retras din afacere, ai uitat? Și așa ne-am și cunoscut, domnule *proprietar*.

- Nu am uitat, iubirea mea. Și credeam că te interesează să-l câștigi pe Harding drept client.

Așa crezuse și ea. Se pare că era mai mofturoasă decât anticipase oricare dintre ei.

- Chestia cu prevenirea spargerilor nu mă deranjează. Dar când trebuie să discut cu țintele...

- Clienții, o întrerupse el.

- Poftim?

- Ai spus țintele. Sunt clienții tăi acum.

- Ei bine, Harding a fost o țintă. Cândva. Și e un dobitoc plictisitor, nu un client. Nu aș fi discutat niciodată cu el, dacă nu m-ai fi rugat tu.

Îl auzi suflând încet aerul pe gură.

- Splendid. Ai fi putut să-mi spui că l-ai jefuit înainte să mă obosesc să vă fac cunoștință.

- Am vrut să-l cunosc.

- E o plăcere perversă de-a ta, să vorbești cu cei de la care furi?

Sam ridică din umeri.

- Nu una extraordinară. Dar atât cât e...

- Am înțeles.

Își trecu palma în jos pe spatele ei.

- Cum de nu ai încercat niciodată să mă jefuiești pe mine, înainte de noaptea aia din Palm Beach?

Samantha rânji.

- De ce? Te simți lăsat pe dinafară?

- Într-un fel, presupun că da. Mi-ai spus deja că nu-i vizai decât pe cei mai buni.

Cel puțin zece răspunsuri usturătoare îi veniră în minte, însă adevărul era că își pusese și ea aceeași întrebare.

- Presupun că a fost din cauză că tu și colecția ta erați - sunteți - atât de celebri. Toată lumea știe ce deții așa că, dacă ar apărea cineva cu ceva de-al tău pe piață...

- Așadar celebritatea mea extraordinară a fost singura care m-a salvat?

- Exact. Dar, înainte să începi să te umfli în pene, spune-mi: ce cauți aici? Ar fi trebuit să fii la Londra până mâine.

- Întâlnirea s-a terminat mai devreme așa că am hotărât să mă întorc acasă - la timp, aș putea adăuga, ca să-ți dovedesc că încă nu poți să mă jefuiești pe mine. Poate că *asta* este adevărul motiv pentru care nu ai furat niciodată nimic de la mine, scumpo.

Șira spinării i se încordă și Sam se opri și se întoarse cu fața spre el în clipa în care ajunseră la ușa care dădea spre hol.

- Poftim?

Richard dădu din cap.

- Te-am prins asupra faptului în Florida, acum trei luni, și acum aici, în Devon. Probabil că a fost un lucru înțelept să te retragi din cariera de spărgător.

Oh, acum întrecuse măsura englezoiul așa arogant!

Samantha se aplecă să-l sărute și-i simți gura surprinsă, apoi brațele alunecând pe umerii ei în timp ce trupul i se relaxa. Trase funia de pe braț și o înfășură în jurul mâinilor lui, lăsându-se apoi pe vine și scăpând din îmbrățișare.

- Sam...

Înfășură capătul liber al funiei în jurul lui, strânse cu putere și-i legă mâinile la piept.

- Ce spuneai? întrebă ea.

- Dezleagă-mă! spuse el aspru - nota superioară de umor îi dispăruse din voce și din expresia feței.

- Nu. Mi-ai desconsiderat talentul.

Îl împinse în piept, iar Richard se prăbuși pe unul din fotoliile în stil georgian din bibliotecă.

- Încetează!

Oh, se enervase. Chiar dacă avusese intenția să o facă, să-i dea drumul acum părea o idee extrem de proastă. În plus, lucrase sub efectul unei doze sănătoase de adrenalină pe care el reușise să o distrugă. Înainte să apuce să se ridice în picioare, îl legă de fotoliu cu restul funiei.

- Poate că asta o să te convingă să nu-i înfrunți pe spărgătorii care-ți intră în casă dacă nu ai nimic mai mult decât farmecul personal cu care să te aperi.

- Tu ești singurul spărgător care intră în casa mea, iar povestea asta începe să mi se pară din ce în ce mai puțin amuzantă.

- Sigur că da, gânguri ea, făcând un pas în spate ca să-și admire munca. Pentru că eu dețin controlul.

Ochii de un albastru-închis îi întâlniră pe ai ei.

- Și se pare că ai niște înclinații perverse. Ce fetiță rea!

- Cere-ți scuze, Rick, și-ți dau drumul!

Richard încleștă maxilarul și privirea îi coborî pe gura ei.

- Eu zic că joci la cacealma. Hai să văd ce-o să faci!

- Ah!

Începea să devină interesant.

- Pot să fac lucruri foarte rele, comentă ea și nivelul de adrenalină începu să-i crească la loc.

Îl legase fedeleș pe Rick Addison. De ce nu se gândise mai demult la asta?

- Ești sigur că te simți în stare? mai adăugă Sam.

- Foarte sigur, răspunse el, împingându-se spre ea, în ciuda funiei.

Samantha se aplecă încet și-i linse curba urechii stângi.

- Bine.

Rick întoarse capul și-i prinse gura într-un sărut dur.

- Așadar, la asta trebuie să mă aștept de fiecare dată când te întâlnești cu un client?

Samantha scoase foarfeca de grădină din buzunarul de la spate, amuzată de expresia de îngrijorare care apărui dintr-odată în ochii lui.

- Așa se pare, răspunse ea, tăindu-i gulerul helăncii și dând laoparte materialul ca să scoată la iveală pieptul și mușchii bine definiți.

Prima oară când îl văzuse își spusese că arăta mai degrabă a jucător de fotbal profesionist decât a om de afaceri și încă nu putea controla în totalitate felul în care o afecta trupul lui.

- În cazul ăsta, te încurajez din tot sufletul să îți extinzi afacerea.

- Nu vreau să vorbesc despre afaceri în clipa de față.

Își trecu mâinile peste pielea caldă a pieptului lui, apoi parcurse același traseu cu buzele. Rick scoase un geamăt, iar Sam merse mai departe.

- Dar despre extindere? sugeră el și în vocea lui cultă se simțea un ușor tremurat.

Samantha chicoti și se întoarse la gura lui. Cel puțin părea că reușise să-i distragă atenția de la povestea cu pătrunderea prin efrație, deși, dacă avea să se poarte ca de obicei, o să-și aducă aminte mai târziu. Era ciudat, dar, după trei luni, aproape că ajunsese în punctul în care nu o mai deranjau întrebările lui sau felul în care o făceau